

Byla C-821/21

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2021 m. gruodžio 24 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Juzgado de Primera Instancia de Fuengirola (Fuenchirolos pirmosios instancijos teismas, Ispanija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. gruodžio 3 d.

Ieškovas:

NM

Atsakovai:

Club La Costa (UK) PLC, filialas Ispanijoje

CLC Resort Management LTD

Midmark 2 LTD

CLC Resort Development LTD

European Resorts & Hotels, S. L.

Pagrindinės bylos dalykas

Ispanijos teismų tarptautinė jurisdikcija ir ginčo dalykui taikytina teisė – Reglamentas „Briuselis I“ ir Reglamentas „Roma I“ – Pakaitinio naudojimosi sutartis – Sutartis su vartotojais

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą dėl aiškinimo – SESV 267 straipsnis – Reglamentų „Briuselis I“ ir „Roma I“ aiškinimas – Sutartis su vartotojais

Prejudiciniai klausimai

Dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012

Pirmasis klausimas. Ar, kalbant apie sutartis su vartotojais, kurioms taikoma reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalis, *šioje nuostatoje vartojama sąvoka „kita sutarties šalis“ pagal tą reglamentą gali būti aiškinama taip, kad ji apima tik sutartį pasirašiusį subjektą, taigi negali apimti kitų fizinių ar juridinių asmenų, išskyrus tuos, kurie iš tiesų pasirašė sutartį?*

Antrasis klausimas. Jeigu sąvoka „kita sutarties šalis“ aiškinama taip, kad ji apima tik subjektą, kuris iš tiesų pasirašė sutartį, ar tais atvejais, kai tiek vartotojo, tiek „kitos sutarties šalies“ nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra ne Ispanijoje, reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalį atitinka aiškinimas, kad Ispanijos teismų tarptautinės jurisdikcijos negali lemti aplinkybė, jog bendrovių grupei, kurios narė yra „kita sutarties šalis“, priklauso Ispanijoje buveinę turinčios įmonės, nedalyvavusios pasirašant sutartį arba pasirašiusios kitas sutartis nei ta, kurią prašoma pripažinti negaliojančia?

Trečiasis klausimas. Jeigu reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalyje nurodyta „kita sutarties šalis“ įrodo, kad jos nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra Jungtinėje Karalystėje pagal to reglamento 63 straipsnio 2 dalį, ar pagal šią nuostatą galima aiškinti, kad nustatyta nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta lemia pasirinkimo galimybę, kuria galima naudotis pagal 18 straipsnio 1 dalį? Be to, ar šią nuostatą atitinka aiškinimas, kad joje nėra numatyta tik „faktinė prezumpcija“, ar kad ši prezumpcija išnyksta, jei „kita sutarties šalis“ vykdo veiklą teritorijoje, nepatenkančioje į jos nuolatinės gyvenamosios vietos (buveinės) teismo jurisdikciją, ar kad „kita sutarties šalis“ privalo įrodyti, kad jos nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, nustatyta pagal minėtą nuostatą, sutampa su veiklos vykdymo vieta?

Dėl 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 593/2008

Ketvirtasis klausimas. Ar, kalbant apie sutartis su vartotojais, kurioms taikomas reglamentas „Roma I“, *šio reglamento 3 straipsnį atitinka aiškinimas, kad taikytiną teisę nustatančios sąlygos, įtrauktos į šalių pasirašytos sutarties „bendrąsias sąlygas“ arba į atskirą dokumentą, kuris aiškiai nurodytas sutartyje ir kurio įteikimas vartotojui aiškiai įrodytas, yra galiojančios ir taikytinos?*

Penktasis klausimas. Ar, kalbant apie sutartis su vartotojais, kurioms taikomas reglamentas „Roma I“, *šio reglamento 6 straipsnio 1 dalį atitinka aiškinimas, kad šia dalimi gali remtis ir vartotojas, ir kita sutarties šalis?*

Šeštasis klausimas. Ar, kalbant apie sutartis su vartotojais, kurioms taikomas reglamentas „Roma I“, *šio reglamento 6 straipsnio 1 dalį atitinka aiškinimas, kad, jei įvykdytos toje nuostatoje numatytos sąlygos, bet kuriuo atveju taikytina joje*

nurodyta teisė, o ne 6 straipsnio 3 dalyje numatyta teisė, net jei pastaroji konkrečiu atveju gali būti palankesnė vartotojui?

Nurodoma jurisprudencija ir Sąjungos teisės nuostatos

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (Briuselis I).

2 skirsnio „Specialioji jurisdikcija“ 7 straipsnio 5 punktas.

4 skirsnio „Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su vartojimo sutartimis“ 17 straipsnio 1 dalies c punktas.

18 straipsnio 1 dalis.

19 straipsnis.

6 skirsnio „Išimtinė jurisdikcija“ 24 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa.

7 skirsnio „Susitarimas dėl jurisdikcijos“ 25 straipsnio 1 dalis.

V skyriaus „Bendrosios nuostatos“ 63 straipsnio 1 ir 2 dalys.

2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinėms prievolėms taikytinos teisės (Roma I).

3 straipsnio „Pasirinkimo laisvė“ 1 dalis.

4 straipsnio „Teisė, taikytina šalims nepasirinkus sutarties teisės“ 1 ir 4 dalys.

6 straipsnis „Vartojimo sutartys“.

10 straipsnio „Sutikimas ir turinio galiojimas“ 1 dalis.

Susitarimas dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos (OL C 384, 2019, p. 1).

66 straipsnio a punktas, 67 straipsnio 1 dalies a punktas ir 126 straipsnis.

Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo. 81 straipsnis.

1970 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Handelsgesellschaft*, 11/70.

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

Real Decreto Legislativo 1/2007, de 16 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (2007 m. lapkričio 16 d. Karaliaus įstatyminis dekretas Nr. 1/2007, kuriuo patvirtinama nauja Bendrojo vartotojų ir naudotojų apsaugos įstatymo redakcija).

67 straipsnis „Tarptautinės privatinės teisės normos“.

Ley 4/2012, de 6 de julio, de contratos de aprovechamiento por turno de bienes de uso turístico (2012 m. liepos 6 d. Įstatymas Nr. 4/2012 dėl pakaitinio naudojimosi sutarčių).

Trumpas faktinių aplinkybių ir pagrindinės bylos aprašymas

- 1 Jungtinės Karalystės pilietis NM, turintis nuolatinę gyvenamąją vietą Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje (JK), 2018 m. spalio 6 d. Ispanijoje sudarė pakaitinio naudojimosi sutartį, kuriai taikomas 2012 m. liepos 6 d. Įstatymas Nr. 4/2012. Sutarties šalimi buvo ir NM žmona, turinti JK pilietybę ir nuolatinę gyvenamąją vietą Jungtinėje Karalystėje, ir įstaiga *Club La Costa (UK) PLC*, veikianti per savo filialą Ispanijoje – Jungtinės Karalystės bendrovę, kurios buveinė yra JK, o komercinė veikla nukreipta į Ispaniją ir kitas šalis, įskaitant JK.
- 2 Minėtoje sutartyje yra tokia sąlyga („S“ sąlyga): „Ši sutartis aiškinama pagal Anglijos teisę ir patenka į išimtinę Anglijos teismų jurisdikciją. Sutarties šalys neatšaukiamai įsipareigoja užtikrinti, kad dokumentai būtų įteikiami paštu kitoje lapo pusėje nurodytais adresais arba kitu būdu, leidžiamu pagal Anglijos ir Velso įstatymus.“
- 3 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme NM pareiškė ieškinį dėl minėtos sutarties panaikinimo ir reikalavimą grąžinti sumokėtas sumas. Ieškinys pareikštas ne tik kitai sutarties šaliai, *Club La Costa (UK) PLC*, bet ir kitoms keturioms bendrovėms, iš kurių trys taip pat yra Jungtinės Karalystės bendrovės, o ketvirtoji – Ispanijos bendrovė (*European Resorts & Hotels, S.L.*). Tos keturios bendrovės (atsakovės) dalyvavo ne sudarant pagrindinėje byloje nagrinėjamą sutartį, o kitas sutartis, kuriose *Club La Costa (UK) PLC* nedalyvavo.
- 4 Pagrindinėje byloje reikia atsakyti į klausimą, dėl kurio nesutariama, ar Ispanijos teismai turi jurisdikciją nagrinėti tokį ieškinį, kaip pareikštas pagrindinėje byloje. Taip pat reikia nustatyti taikytiną teisę, nes pagal Ispanijos proceso teisę, jei taikoma užsienio teisė, ją besiremianti šalis turi įrodyti tos teisės buvimą ir turinį. Ispanijos teisės aktuose taip pat nustatyta tvarka, pagal kurią priimami įrodymai dėl užsienio teisės, laikantis reikšmingumo ir naudingumo principų.

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 5 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui paprašius pateikti pastabas dėl to, ar reikia kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą, ieškovė tam prieštaravo, o bendrovės atsakovės sutiko, kad būtų pateiktas toks prašymas.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 6 Neginčijama, kad jurisdikcijos nustatymui svarbios Europos Sąjungos teisės nuostatos įtvirtintos 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 1215/2012 (toliau – reglamentas „Briuselis I“) ir Susitarime dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos; pagal šį susitarimą reglamento „Briuselis I“ nuostatos Jungtinėje Karalystėje taikomos teismo procesams, pradėtiems iki pereinamojo laikotarpio, kuris baigėsi 2020 m. gruodžio 31 d., pabaigos (susitarimo 67 straipsnio 1 dalies a punktas ir 126 straipsnis).
- 7 Taip pat neginčijama, kad taikytinos teisės nustatymui svarbios Sąjungos teisės nuostatos yra įtvirtintos 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 593/2008 (Roma I) ir Susitarime dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos ir Europos atominės energijos bendrijos; pagal šį susitarimą reglamento „Roma I“ nuostatos Jungtinėje Karalystėje taikomos sutartims, sudarytoms iki pereinamojo laikotarpio, kuris baigėsi 2020 m. gruodžio 31 d., pabaigos (susitarimo 66 straipsnio a punktas ir 126 straipsnis).
- 8 Vis dėlto Ispanijos teismai, būtent *Audiencia Provincial de Málaga* (Malagos provincijos teismas, Ispanija), minėtas nuostatas iki šiol aiškino skirtingai ir nenuosekliai, todėl bylose, kurių dalykas toks pat ir kuriose buvo siekiama išspręsti klausimą dėl teismo tarptautinės jurisdikcijos nagrinėti ieškinius dėl sutarties pripažinimo negaliojančia ir iš to kylantį reikalavimą sumokėti atitinkamas sumas, vienais atvejais Ispanijos teismų jurisdikcija buvo pripažįstama, kitais – paneigiama.

Reglamento Nr. 1215/2012 („Briuselis I“) aiškinimas

- 9 Visų pirma pažymėtina, kad teismų praktikoje neabejotinai pripažįstama, jog pagrindinėje byloje nagrinėjama sutartis nėra susijusi su daiktinėmis teisėmis į nekilnojamąjį turtą, taip pat ji nėra nuomos sutartis, todėl specialioji jurisdikcija, numatyta reglamento „Briuselis I“ 24 straipsnio 1 punkte, netaikoma; pagal šį punktą išimtinę jurisdikciją nagrinėti ieškinius, kurių dalykas yra daiktinės teisės į nekilnojamąjį turtą ir nekilnojamojo turto nuomos sutartys, turi turto buvimo vietos valstybės narės teismai, neatsižvelgiant į šalių nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą.

- 10 Be to, teismų praktikoje taip pat pripažįstama, kad ginčijama sutartis patenka į reglamento „Briuselis I“ 17 straipsnio 1 dalies c punkte numatytą *sutarčių su vartotojais*, kurioms taikoma 18 straipsnio 1 dalyje nurodyta teismo vietos nustatymo taisyklė, kategoriją; pagal šią taisyklę *„vartotojas gali pareikšti ieškinį kitai sutarties šaliai valstybės narės, kurioje yra tos sutarties šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, teismuose arba, neatsižvelgiant į kitos sutarties šalies nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, – vartotojo nuolatinės gyvenamosios vietos teismuose“*. Vietoj šios teismo vietos galima pasirinkti tik tą, kuri nustatyta pagal aiškų susitarimą dėl jurisdikcijos, jeigu remiantis reglamento „Briuselis I“ 19 straipsniu toks susitarimas sudarytas *po to, kai kilo ginčas*.
- 11 Šiuo etapu ginčas dėl aiškinimo kyla dėl *kitos sutarties šalies* nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos nustatymo, nurodyto reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalyje.
- 12 Šis klausimas reglamentuojamas reglamento „Briuselis I“ 62 straipsnyje: to straipsnio 1 dalyje numatyta, kad teismas, norėdamas nustatyti, ar šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, į kurios teismą buvo kreiptasi dėl bylos nagrinėjimo, taiko savo vidaus teisę, o jo 2 dalyje nurodyta, kad *jeigu šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, kuri nėra valstybė narė, į kurios teismą buvo kreiptasi dėl bylos nagrinėjimo, teismas, norėdamas nustatyti, ar minėtos šalies nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra kitoje valstybėje narėje, taiko tos valstybės narės teisę*. Vis dėlto jeigu *kita sutarties šalis* yra juridinis asmuo, to paties reglamento 63 straipsnyje kaip nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta nurodyta: a) *oficiali buveinės vieta*, b) *centrinė administracija* arba c) *pagrindinė verslo vieta*. Konkrečiai kalbant, Jungtinėje Karalystėje (JK) *„oficiali buveinės vieta“* yra „registered office“ (registruotas biuras) arba, *jeigu tokio biuro niekur nėra*, „place of incorporation“ (įregistravimo vieta) ar, *jeigu tokios vietos niekur nėra, vieta, pagal kurios teisę buvo įsteigta bendrovė* (63 straipsnio 2 dalis).
- 13 Atsižvelgiant į tai Ispanijos teismų praktikoje nurodyta, kad vartotojai, naudodamiesi reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalyje jiems suteikta galimybe pasirinkti, negali teritorinės jurisdikcijos nustatyti pagal savo poreikius, neatsižvelgdami į teisės normoje numatytą juridinio asmens buveinės vietą. Iš tiesų sutartyje visada nurodoma *kitos sutarties šalies* nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, o ne kokio nors kito asmens, nesusijusio su sutartimi, ir ši nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra nustatyta minėtame reglamento „Briuselis I“ 63 straipsnyje, kuriame yra konkrečių nuostatų dėl Jungtinės Karalystės. Pagal tokį aiškinimą, kai vartotojo nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta nėra Ispanijoje, Ispanijos teismai neturi tarptautinės jurisdikcijos šiais atvejais: pirma, kai atsakovo – vienintelio juridinio asmens – buveinės vieta yra Jungtinėje Karalystėje; antra, kai kartu su sutartį sudariusiais juridiniais asmenimis (*kita sutarties šalimi*), kurių buveinės vieta yra Jungtinėje Karalystėje, ieškiny s teisme pareiškiamas Ispanijoje buveinę turintiems subjektams ir šie subjektai, nors ir priklauso tai pačiai įmonių grupei, nėra susiję su sutartimi; trečia, kai kartu su sutartį sudariusiais juridiniais asmenimis, kurių buveinės vieta

yra Jungtinėje Karalystėje, ieškinys teisme pareiškiamas subjektams, turintiems buveinę Ispanijoje ir sudariusiems papildomų sutarčių, nesusijusių su sutartimi, dėl kurios pareikštas ieškinys dėl negaliojimo.

- 14 Aiškinant priešingai būtų neatsižvelgiama į *kita sutarties šalį* ir jos nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, nustatytą reglamento „Briuselis I“ 63 straipsnyje. Pagal šią poziciją toje nuostatoje įtvirtinta faktinė prezumpcija, todėl *kita sutarties šalis* turi įrodyti, kad jos registruotos buveinės vieta sutampa su verslo vieta; priešingu atveju, nustatytas, kad įmonių grupė, kuriai priklauso kita sutarties šalis, vykdo veiklą Ispanijoje, pagal tokį minėto reglamento „Briuselis I“ 18 straipsnio 1 dalies ir 63 straipsnio aiškinimą Ispanijos teismų tarptautinė jurisdikcija yra pateisinama.
- 15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad šis aiškinimas neatitinka reglamento „Briuselis I“ esmės ir tikslo, nes pagal jį ne tik vartotoji leidžiama kreiptis ne į atsakovo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos, o į savo teismą, bet jam taip pat leidžiama nustatyti atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą neatsižvelgiant į teisės aktuose apibrėžtą sąvoką ir taip naudotis tam tikru *forum shopping*.

Reglamento Nr. 593/2008 („Roma I“) aiškinimas

- 16 Jeigu remiantis ESTT atsakymu į prejudicinį klausimą būtų nustatyta, kad Ispanijos teismai turi jurisdikciją nagrinėti šią bylą, dar reikėtų žinoti, pagal kurią teisės normą turi būti vertinamas sutarties galiojimas ar negaliojimas.
- 17 Kaip jau minėta, teismų praktikoje pripažįstama, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamai sutarčiai taikytina teisė nustatoma pagal reglamentą „Roma I“, atsižvelgiant į sutarties sudarymo datą, ir pagal atitinkamas pirma minėtas Susitarimo dėl Jungtinės Karalystės išstojimo iš Europos Sąjungos nuostatas. Vis dėlto šio reglamento nuostatos teismų praktikoje išaiškintos nevienodai.
- 18 Pagal reglamento „Roma I“ 3 straipsnio 1 dalį *sutarčiai taikoma šalių pasirinkta teisė*. Įvairios 4 straipsnyje numatytos taisyklės, papildytos šio straipsnio 4 dalies baigiamąja nuostata (joje daroma nuoroda į *valstybės, su kuria sutartis glaudžiausiai susijusi, teisę*), taikomos kaip papildomos taisyklės. Be šių bendrųjų nuostatų, reglamento 6 straipsnyje „Vartojimo sutartys“ nustatytos specialios taisyklės, visų pirma dėl sutarčių su vartotojais. Dėl tos kategorijos sutarčių įtvirtintos tokios taisyklės: šalys gali pasirinkti taikytiną teisę, jeigu dėl tokio pasirinkimo neprarandama apsauga, suteikiama pagal nuostatas, nuo kurių negalima nukrypti remiantis sutartims su vartotojais papildomai taikoma teisės norma (6 straipsnio 2 dalis). Be to, jeigu vartotojas neturi pasirinkimo arba jeigu į sutartyje nustatytą pasirinkimą negalima atsižvelgti, sutartims su vartotojais taikoma vartotojo įprastos gyvenamosios vietos valstybės teisė, jei kita sutarties šalis (profesionalas) atitinka vieną iš šių dviejų sąlygų: a) vykdo veiklą vartotojo gyvenamosios vietos valstybėje arba b) nukreipia veiklą į tą valstybę ar kelias valstybes, įskaitant tą valstybę (6 straipsnio 1 dalis). Tik tuo atveju, jeigu pirma

nurodytos nuostatos neįvykdytos, kaip antrojo lygio taisyklės taikomos 3 ir 4 straipsniuose numatytos bendrosios nuostatos (6 straipsnio 3 dalis).

- 19 Neginčijama, kad šioje byloje nagrinėjamai sutarčiai taikomas 6 straipsnis, o tai leidžia daryti išvadą, kad šiuo atveju taikytina Jungtinės Karalystės teisė.
- 20 Vis dėlto vadovaujantis skirtingu teismų praktikoje pateiktu aiškinimu ginčiuose, susijusiuose su tokiomis pačiomis sutartimis kaip nagrinėjama šioje byloje, Anglijos teisė netaikytina. Iš tiesų remiantis tokiu aiškinimu sąlyga, pagal kurią taikoma Anglijos teisė, negalioja, nes ją kaip bendrąją sutarties sąlygą nustatė kita sutarties šalis, o ne savo nuožiūra pasirinko susitarimą sudariusios šalys. Pagal tą patį aiškinimą reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 1 dalies nuostata taip pat gali remtis ne kita sutarties šalis, o tik vartotojas, todėl jei vartotojas nesiremia tokia apsauga, būtinai turi būti taikomos reglamento „Roma I“ 6 straipsnio 3 dalies nuostatos, kuriose daroma nuoroda į to reglamento 3 ir 4 straipsnius.
- 21 Vis dėlto dėl pirmiau išdėstyto aiškinimo reikia pažymėti, kad, pirma, nei reglamente „Roma I“, nei ESTT jurisprudencijoje dėl vartotojų apsaugos nedraudžiama į bendrąsias sutarties sąlygas įtraukti sąlygų, kuriose aiškiai numatyta kreiptis į tam tikrą teismą, jeigu bendrosios sąlygos pateiktos šalių pasirašytoje sutartyje arba tokioje sutartyje į jas daroma nors netiesioginė, bet aiški nuoroda. Antra, negalima teigti, kad 6 straipsnio 1 dalies nuostata gali remtis tik vartotojas. Tokio apribojimo reglamente „Roma I“ nenumatyta. Sąvoka, regis, veikiau yra abstrakti *a priori* sąvoka, pagal kurią turi būti taikoma ne Anglijos, o Ispanijos teisė, nes ji yra palankesnė. Toks aiškinimas taip pat pagrįstas Ispanijos vartotojų ir naudotojų apsaugos įstatymo 67 straipsniu, t. y. nuostata dėl tarptautinės privatinės teisės, kurioje reglamentuojamas užsienio teisės taikymas vartotojams.
- 22 Šiuo klausimu ESTT jurisprudencijoje nustatyta, kad Europos Sąjungos teisės aktuose pateiktos teisinės sąvokos yra savarakiškos Europos Sąjungos teisės sąvokos, kurios turi būti aiškinamos remiantis pačios Sąjungos teisės principais, bet niekada – vidaus principais, sąvokomis ar teisės normomis (1970 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *Handelsgesellschaft*, 11/70).
- 23 Minėti aiškinimo skirtumai pateisina poreikį, kad būtų išaiškinta taikytinų reglamento „Briuselis I“ ir reglamento „Roma I“ nuostatų prasmė, kaip nurodyta pateiktuose prejudiciniuose klausimuose.